

— Все пакъ ти давамъ време да си помислишъ. Следъ три дена ще те чакамъ, за последенъ отговоръ.

— Моитѣ условия сж ти известни, царю честитѣ. Други нѣмамъ.

— Тѣ сж невъзможни.

Радулъ се поклони. Черниятъ блѣсъкъ на коситѣ за сѣни за мигъ високото му чело, дързостъта на взора.

— Ще те чакамъ — повтори упорито Борилъ и го изпрати до вратата на стаята, следъ това се върна при сева-стократора.

Отново великиятъ примикюръ поведе войводата изъ предверия и стълби, къмъ изхода. Тамъ, той се сбогува съ него.

Радулъ тръгна изъ притихналата градина къмъ крепостната порта. Голѣмото значение, тежката отговорност на решението притискаха като камъкъ сърдцето му. Той самъ не знаеше колко би се радвалъ и колко би скърбилъ при вестъта за една Борилова победа или едно Борилово поражение. И една единствена мисль го изпълни съ горещъ, неудържимъ копнежъ: Иоанъ-Асѣнь трѣбваше да се върне по-скоро. Това положение не можеше да трае повече.

Насреща му, по лѣтеката, се зададе тънка женска фигура. Тя вървѣше полека, позапираше се, докосваше съ нѣжна рѣка нѣкое прецвѣтло, ронещо се димитровче, замислена, свела чело къмъ земята.

Когато внезапно зърна непознатия момъкъ, девойката се сепна, лицето ѝ, по което бѣ застанала нѣкаква за-таена и тиха, безименна тѣга, стана строго, почти сурово. Тя го изгледа внимателно съ голѣми, ясни очи, безъ да се усмихне. И отмина.

Ала смѣлиятъ взоръ на момъка я блѣсна, като ударъ отъ кинжалъ. Тогава Мария направи нѣщо, което никога до тогава не бѣ правила.

Обърна се.

И веднага изви отново лице, пламнала въ свѣтъ и гнѣвъ.